

-Una altra vegada no!- va exclamar, intentant fer callar aquelles veus que sentia en el seu cap i que li manaven matar, argüint que era pel bé de tots.

Va començar a donar-se cops de cap contra la paret, per si així podia foragitar aquells mals pensaments que li bullien dins, com una olla exprés. Però tot va ser inútil, les veus eren més fortes que la seva voluntat.

Dos dies després, el petit poble d'Ultramort es va despertar amb la notícia que un cadàver mutilat, sense ulls, havia estat trobat prop del riu, amb signes clars de violència i actitud de genuflexió.

El forense no va tardar a arribar al lloc del macabre descobriment i aviat es varen presentar els cossos de la policia científica, capitanejats pel tinent Ros.

Era la primera vegada, en molts anys, que en un poble de l'Empordà succeïa un crim tan horripilant com aquell i era raonable que molta gent del poble s'arribés al lloc dels fets, intentant trencar el cordó policial per veure què passava. El cadàver era d'un home adult. Pel poble se'l coneixia perquè era molt reservat i una mica vergonyós. Era solter i vivia sol en una petita casa de pagès, als afores del poble.

La troballa del cadàver va trasbalsar a tothom. La gent no se sentia segura a casa, els nens tenien més por del que és habitual, molts patien crisi d'angoixa... Així que varen fer venir psicòlegs per fer xerrades a la comunitat, els mestres varen intentar tranquil·litzar a les criatures de la millor manera que sabien i, fins i tot, el capellà d'Ultramort, mossèn Benet, va fer una gran homilia parlant del perdó i de no guardar odi vers l'assassí pel bé de l'equilibri emocional de tots, exhortant a deixar en mans dels agents la tasca d'enxampar el responsable d'aquella mort injustificada, i de no prendre's la justícia pel seu compte.

Si bé hi va haver molt moviment i es varen seguir moltes pistes, no es va poder esbrinar el responsable d'aquella mort. Amb els dies, la vida al petit poble va anar tornant a la normalitat, si bé encara no s'havia capturat a l'assassí.

Al mes, però, del tràgic succés, un diumenge al matí, uns nens que havien anat a jugar al jardí públic del poble de Verges, van trobar el cadàver d'un home madur, amb les mans amputades, dins d'un contenidor de residus orgànics. L'home presentava una pal·lidesa espectral ja que s'havia dessagnat totalment.

Novament l'inspector Ros i el seu equip varen personar-se al lloc dels fets. Es tractava d'un ric empresari molt conegut d'aquest poble.

Si el descobriment de l'anterior cadàver en el poble veí ja havia trasbalsat a la gent, la segona troballa va ser molt pitjor, i la notícia es va estendre com la pólvora. De res varen servir els sermons del pobre mossèn Benet, que era també rector d'aquest altre poble empordanès, ni tampoc les xerrades dels psicòlegs. Un sentiment de por i d'inseguretat es va anar estenent per tots els pobles propers. Els pares no deixaven sortir els seus fills a la nit, tothom evitava sortir de casa quan es feia fosc i les dones sortien a passejar sempre en grups nombrosos. Ningú se sentia segur i una sensació de temor i de por flotava a l'aire, com una boira que s'anava escampant sense aturador.

-No, no, no... Surt del meu cap!. Deixa de dir-me què he de fer... –es va despertar suat. Es va prendre la pastilla rosa que li havia prescrit el metge. Ja no recordava quan va ser la primera vegada que aquells pensaments havien començat a germinar en la seva ment, però cada cop eren més intensos i la medicina prescrita pel psiquiatre, no semblava pas aturar-los. Agafà la creu que tenia penjada al coll i va començar a resar en veu alta, prement-la amb molta força entre les mans.

Un mes més tard, uns adolescents de Parlavà, que havien escalat la paret del cementeri la nit de Halloween amb intenció de fumar uns porrets, es van trobar amb una escena dantesca. Un jove, conegut del poble, que feia una setmana havia deixat plantada la seva xicota a l'altar i ella s'havia suïcidat per no haver-ho pogut superar, estava enterrat fins a mig cos. Li havien travessat amb un ganivet el cor, i un riu de sang vermella, encara fresca, li relliscava pit avall, fins arribar al terra.

En poques hores el poble es va veure inundat de policies, periodistes i un munt de gent curiosa que volia veure de prop tot el que estava succeint.

Ja era el tercer cas d'un assassí en sèrie, segons informaven TV3 i nombroses cadenes televisives locals. Tothom tenia el cor en un puny i, el més gros del cas, és que tot i haver sospitosos, no s'havia pogut arrestar a ningú.

Les morts haurien continuat produint-se, si no fos perquè el destí va jugar la seva darrera carta. Un dia d'una feréstega tempesta, un raig va envair el dormitori d'en mossèn Benet i el va deixar totalment abrasat. Els vilatans el trobaren calcinat i d'ell només restava la creu que duia penjada al coll. A la tauleta de nit s'hi trobaren les pastilles antipsicòtiques que el pobre rector prenia des de feia mesos.

Amb el temps, la gent començà a lligar caps, en adonar-se que les morts s'havien aturat just després de l'òbit de mossèn Benet, el rector dels tres pobles on s'havien produït els fets. A molts els va començar a passar pel cap la possibilitat que l'esmunyedís assassí pogués ser el capellà, afectat d'esquizofrènia. Ell podria haver escoltat en confessió el *voyeurisme* del primer mort, les probables estafes de l'empresari i havia estat present quan el jove va deixar palplantada la núvia. Així que la seva ment torturada hauria pogut planejar la manera de reparar les faltes comeses. Així va ser com, amb el anys, tot allò esdevingué llegenda local.